

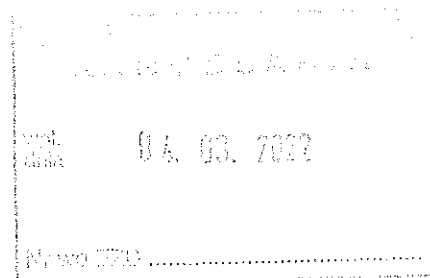
KANCELARIA PRAWNA

**WITOLD MODZELEWSKI
RADCA PRAWNY**

KPWM/669 /2022/ KW

Warszawa, dnia 1 marca 2022 r.

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Chrystiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżąca: P

Spółka jawna

Zastępowana przez: prof. dr. hab. Witolda Modzelewskiego
Radcę Prawnego (WA/WA 3954)
z Kancelarii Prawnej
Witolda Modzelewskiego
Radcy Prawnego
ul. Kaleńska 8
04 – 367 Warszawa

Sygn. akt SK 33/19

PISMO PROCESOWE

Strony skarżące

Działając na zasadzie i w granicach pełnomocnictwa za Skarżącą¹ (pełnomocnictwo w aktach sprawy), mając na względzie zajście nowych okoliczności istotnych składam niniejsze pismo procesowe Spółki.

¹ Zwana dalej także: „Spółką”.

Spółka pragnie zwrócić uwagę Trybunału na wydany w dniu 18 października 2021 r. **prawomocny (uniewinniający) wyrok Sądu Rejonowego w N** o sygn. akt w sprawie przeciwko oskarżonemu M T (wspólnikowi Spółki) o to, że w latach 2011-2012, będąc właścicielem Spółki oraz zajmując się jej sprawami gospodarczymi, naruszając przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, miał się dopuścić podania nieprawdy w złożonych deklaracjach VAT-7 poprzez wystawienie w sposób nierzetelny faktur sprzedaży odpraw celnych polegających na nieujęciu w podstawie opodatkowania podatku od towarów i usług wpłaconych Spółce przez jej kontrahentów równowartości kwot podatku akcyzowego i opłaty paliwowej, w wyniku czego miało nastąpić zaniżenie podatku należnego. W przedmiotowym wyroku **Sąd uniewinnił oskarżonego M T od zarzuconych mu przestępstw skarbowych mających wynikać z nieuwzględnienia w podstawie opodatkowania tych kwot.** W uzasadnieniu rozstrzygnięcia SR wskazał, że oskarżony M T i podlegli jemu pracownicy pozostawali w błędzie, co do tego, że pomijając w podstawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług akcyzę i opłatę paliwową, Spółka nierzetelnie wystawia fakturę, prowadzi księgi i podaje nieprawdę w deklaracjach podatkowych.

Z wyroku tego wynika, że oskarżony i jego pracownicy, którzy działali w dobrej wierze, sądzili, że z tytułu świadczenia usługi, w związku z którą Spółka otrzymywała od kontrahentów zwrot akcyzy i opłaty paliwowej, Spółka, wpłacając na rachunek urzędu podatkowego kwoty otrzymane z tego tytułu od zleceniodawcy, jedynie pośredniczy pomiędzy zleceniodawcą a urzędem podatkowym. Zwracane kwoty nie stanowiły przysporzenia Spółki i z tego powodu Spółka nie wliczała ich do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług. SR zwrócił uwagę, że tak wyinterpretowana norma prawna była stosowana przez inne podmioty działające w branży, o czym świadczą liczne orzeczenia wojewódzkich sądów administracyjnych i Naczelnego Sądu Administracyjnego wydane w latach późniejszych w podobnych stanach faktycznych. SR podkreślił także, że nie było wcale kwestią oczywistą, żeby Spółka miała obowiązek zaliczać do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług również kwotę akcyzy i opłaty paliwowej, na co wskazuje w szczególności zachowanie organów kontroli skarbowej w tamtym okresie. Organy te nie kwestionowały treści wystawionych przez Spółkę faktur i złożonych deklaracji podatkowych, mimo że miały dostęp do tych dokumentów przy okazji uprzednio prowadzonych kontroli krzyżowych w listopadzie 2012 r. Samo postępowanie kontrolne wobec Spółki zostało wszczęte dopiero na wniosek Prokuratury Okręgowej w

---

² Dalej jako: „SR”.

P w dniu lutego 2013 r. Oznacza to, że nawet wyspecjalizowane organy kontroli skarbowej powołane do czuwania nad prawidłowym przestrzeganiem przez podatników przepisów prawa podatkowego i mające dostęp do pełnej dokumentacji podatkowej Spółki (znające pełny stan faktyczny) nie stwierdziły nieprawidłowości w działaniu Spółki, gdyż pierwotnie dokonały subsumpcji tego stanu faktycznego pod normę, jaka została wyinterpretowana przez Spółkę, tj. o braku obowiązku zaliczania do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług zwracanych kwot podatku akcyzowego i opłaty paliwowej jako niebędących przysporzeniem podatnika. Należy również podkreślić, że wszczęte po niespełna 3 miesiącach przez te same organy (na wniosek prokuratora) postępowanie kontrolne skutkowało wydaniem wyniku kontroli (a w efekcie decyzji określającej zobowiązanie podatkowe), który został wydany na podstawie normy przeciwnej o obowiązku wliczania do podstawy opodatkowania zwracanych kwot podatku akcyzowego i opłaty paliwowej. Zatem skoro organy podatkowe nie wyinterpretowały pierwotnie z przepisów ustawy o podatku od towarów i usług normy prawnej, która później stała się dominującym poglądem sądownoadministracyjnym, to nasuwa się pytanie, w jaki sposób powinien był to zrobić sam podatnik na kilka lat przed ukształtowaniem się tej linii orzeczniczej.

Powyżej przytoczone działanie tych samych organów podatkowych, w tym samym stanie faktycznym oraz w oparciu o tę samą podstawę prawną prowadzi do wniosku, że przepis art. 29 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług niewątpliwie narusza zawartą w art. 2 Konstytucji zasadę demokratycznego państwa prawa. W znaczeniu normatywnym zasada ta wyraża szereg dyrektyw adresowanych do organów stanowiących i stosujących prawo, które mają znaczenie zwłaszcza w procesie wykładni prawa. Jedną z nich jest zasada ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa, która stanowi fundament zasady demokratycznego państwa prawa. Zasada ochrony zaufania do państwa i prawa opiera się na założeniu, że organy władzy publicznej powinny działać w sposób lojalny i uczciwy względem jednostki, budzący w niej poczucie stabilności i bezpieczeństwa prawnego. Składową zasady państwa prawnego jest pewność prawa, czyli taki zespół cech przysługujących prawu, które *„zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne; umożliwiają jej decydowanie o swoim postępowaniu w oparciu o pełną znajomość przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, jakie jej działania mogą pociągnąć za sobą. Jednostka winna mieć możliwość określenia zarówno konsekwencji poszczególnych zachowań i zdarzeń na gruncie obowiązującego w danym momencie stanu prawnego jak też oczekiwać, że prawodawca nie zmieni ich w sposób arbitralny. Bezpieczeństwo prawne jednostki związane z pewnością prawa*

umożliwia więc przewidywalność działań organów państwa a także prognozowanie działań własnych”³.

Tym samym uzasadnione jest twierdzenie, że art. 29 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług ze względu na brak jasnego określenia zakresu podstawy opodatkowania w podatku od towarów i usług nie realizuje konstytucyjnego wymogu pewności prawa. Przepis ten – jak wskazano powyżej – doprowadził to wyinterpretowania przez te same organy w krótkim odstępie czasu dwóch przeciwstawnych norm, co uniemożliwiało przewidywalność działań organów podatkowych oraz podważyło poczucie stabilności i bezpieczeństwa prawnego. Z tego powodu przepis ten powinien być uznany jako niespełniający konstytucyjnych standardów prawidłowej legislacji.

Prof. dr hab. Witold Modzelewski

Radca Prawny
Nr wpisu WA/WA-3954

---

³ Wyrok TK z dnia 14 czerwca 2000 r., sygn. akt P 3/00.